

Arrest

nr. 213 771 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 augustus 2016, verklaart er zich op 20 oktober 2016 vluchteling.

1.2. Op 8 augustus 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 9 augustus 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.E.A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar zegt 20 à 21 jaar oud te zijn en u bent geboren in Pakistan, en opgegroeid in het dorp Meera, in het district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar. Toen u ongeveer 12 was heeft uw broer H. (CG-nummer 11/11375 en OV-nummer 6.760.752) Afghanistan verlaten om redenen die u niet bekend zijn. H. heeft een aantal keren asiel gevraagd in België en kreeg telkens een negatieve beslissing. U bent zelf naar school geweest gedurende 12 jaar en hebt de school afgemaakt. U vatte vervolgens een wiskundecursus aan. Uw andere broer, N. (CG-nummer 15/24887 en OVnummer 8.122.069) was ondertussen gestart met een technologiebedrijf dat beveiliging voor auto's verkocht. Hij voerde actief reclamecampagnes voor een succesvol product en kwam zo onder de aandacht van de taliban. Zij zetten hem onder druk om met hen samen te werken en omdat de politie geen hulp kon bieden is N. uit Afghanistan gevlucht. Hij heeft in 2015 in België asiel aangevraagd en werd in 2017 erkend als vluchteling. Na zijn aankomst in België belde N. u met de vraag om bij een aantal zakenpartners geld te gaan innen en dat geld aan zijn gezin in Kabul te overhandigen. U probeerde deze personen tot betaling te bewegen, en kreeg dan plots telefoon van mensen die beweerden tot de Hezb-e Islami Taliban te behoren. Zij eisten van u 30.000 roepies. U weigerde dat te betalen en kon dat ook niet betalen: u had slechts circa 8500 roepies kunnen incasseren van de schuldenaren van uw broer. Deze mensen lieten u dan weten dat u hen moest vervoegen als u de geldsom niet kon betalen. U kreeg nog een tweede telefoon van dezelfde mensen waarin deze boodschap werd herhaald. De derde maal dat zij u opbelden legden ze een strikte deadline op: u moest om 6 uur 's avonds het geld klaar hebben liggen. Zij kwamen het geld ophalen en als het er niet was zouden zij u meenemen met hen. U besprak dit met uw vader, die vond dat u N. moest bellen, die nog niet op de hoogte was van wat er zich voordeed. U vertelde N. wat er gebeurd was en dat u het land wilde verlaten. Uw broer maakte u duidelijk dat u onmiddellijk moest vertrekken en verwees u door naar een mensensmokkelaar in Kabul. U deed zoals u was opgedragen en bent de volgende dag uit Afghanistan vertrokken in de maand juni van 2016. U reisde via diverse doorreislanden naar België waar u toekwam op 20 augustus 2016. Terwijl u onderweg was heeft uw familie het dorp Meera verlaten en de veiligheid van de hoofdstad Kabul opgezocht. Op 20 oktober 2016 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in. Na uw aankomst in België is uw broer H. naar Afghanistan gereisd om uw documenten op te halen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de mensen die u bedreigden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een foto van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een puntenblad van uw middelbaar, een handgeschreven aanvraag om een puntenblad te krijgen, een attest van de taalcursus die u gevolgd hebt en een certificaat van een journalistiektraining.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U heeft nadrukkelijk aangegeven een mannelijke protection officer en tolk te willen voor uw persoonlijk onderhoud. Hieraan is ook tegemoet gekomen. U blijkt evenwel geen gegronde reden te hebben voor dit verzoek en verklaart alleen dat u respect hebt voor vrouwen en dat u het schaamtelijk zou vinden om met een vrouw te moeten spreken (CGVS, p.22). Daaruit blijkt geen overtuigende reden dat u tijdens de procedure steunmaatregelen in deze zin zouden moeten worden toegekend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u voor deze procedure geen origineel identiteitsbewijs hebt voorgelegd, zodat er over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd twijfels rijzen. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is eerste negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt. U verklaart afwisselend dat uw broer H. (die naar Afghanistan reisde om uw documenten te halen) zei dat hij het taskara niet kon of mocht meebrengen, en dat hij het vergeten was (CGVS, p.5). U hebt geen weet van wat hem belemmerd zou hebben om het taskara mee te brengen (CGVS, p.5).

Uw advocaat heeft er na de pauze op gewezen dat u bezwaar had tegen de vertaling dat uw broer dit vergeten zou zijn (CGVS, p.14). Gevraagd om toelichting gebruikt u echter dezelfde bewoording, die volgens de tolk letterlijk betekent dat uw broer zei dat hij het vergeten was (CGVS, p.15). In elk geval hebt u nog altijd contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.14) waardoor het vreemd is dat u de ettelijke maanden tussen de reis van uw broer ongeveer een jaar voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.5) en het ogenblik van het persoonlijk onderhoud niet hebt benut om het originele document naar u te laten versturen. De twijfels omtrent uw profiel worden verder aangewakkerd door het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud gebruik maakte van woorden in het Engels (CGVS, p.4,15,20) of zelfs in het Engels antwoord gaf (CGVS, p.14). U hebt ook een aantal maal antwoord willen geven nog voor de tolk van Engels naar Dari had kunnen vertalen (CGVS, p.5,13,14). Dit terwijl u het Engels niet spontaan vermeld hebt als taal die u machtig bent, en die u verder afschildert als een taal die u aan het leren bent, en ternauwernood kan begrijpen (CGVS, p.8,24-25). Dat u in dat geval uw antwoorden zou doorspekken met Engelse woorden valt moeilijk te begrijpen en dit wijst er verder op dat u het Commissariaat-generaal om de tuin probeert te leiden over uw werkelijke profiel, achtergrond of verblijfplaatsen.

U beweert dat u problemen hebt gekregen omdat u opdrachten uitvoerde voor uw broer N. die Afghanistan ontvlucht was. Daarbij moet echter vastgesteld worden dat uw relaas niet wordt ondersteund door dat van uw broer, wat de geloofwaardigheid ervan uiteraard sterk in het gedrang brengt. U verklaart dat u in juni 2016 Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p.14-15) omwille van de bedreigingen die u had ontvangen in de weken en dagen voordien. Uw broer N. was niet alleen op de hoogte daarvan, maar hij was degene die u vertelde hoe u Afghanistan zou kunnen verlaten met behulp van een mensensmokkelaar die hij kende (CGVS, p.12-13). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt echter dat N. tijdens zijn gehoren op 29 november 2016 en 12 december 2016 verklaringen heeft afgelegd die klemmen met uw versie van de feiten. Dit was nochtans na uw aankomst in België. Zo heeft hij op geen enkel ogenblik melding gemaakt van de nasleep van zijn problemen die tot uw vlucht zouden hebben geleid, een opmerkelijke omissie in zijn verklaringen. Uw broer had nochtans de gelegenheid daartoe tijdens zijn spontaan relaas en verklaarde tijdens zijn tweede gehoor dat iedereen op de hoogte was van de bedreigingen die hij kreeg: de overheid wist het, zijn werknemers wisten het, en zelfs iedereen in het dorp wist het (CGVS broer 2, p.15). Wanneer het CGVS zich erover verbaasde dat niemand anders ooit dreigementen heeft ontvangen, omdat er toch nog andere mensen betrokken waren bij het bedrijf, houdt N. het erop dat hij als enige verantwoordelijk was voor het bedrijf en daarom gevisieerd werd (CGVS broer 2, p.15). Het is toch zeer eigenaardig dat hij er daarbij niet aan dacht te vermelden dat hij niet als enige werd bedreigd, maar dat u sinds u contact had opgenomen met zijn zakenpartners ook de vlucht had moeten nemen. U probeert dat te verschonen door aan te brengen dat het CGVS misschien niet nadrukkelijk aan N. heeft gevraagd welke problemen zijn broer heeft gekend, en onderbouwt dat door te zeggen dat u ook niet heeft gesproken over de problemen van uw broers (CGVS, p.19). U hebt wel degelijk de problemen van N. aangehaald (CGVS, p.12). Uw broer is trouwens ook gevraagd naar de afwikkeling van zijn financiële belangen, waarbij het had over het vereffenen van de schulden, iets wat kennelijk is gedaan door S., de financiële manager (CGVS broer 2, p.10,12). Ook daar heeft N. dus geen melding gemaakt dat u bij zijn zakenpartners geld moest gaan ophalen. U beweert dat dit komt doordat het een familiezaak betrof (CGVS, p.20). Nochtans verklaart u zelf dat u geld moest gaan innen bij de zakelijke contacten van uw broer (CGVS, p.12). U hebt dan ook niet afdoende kunnen uitleggen waarom deze taak u werd toevertrouwd. Uit uw verklaringen blijkt dat N. zelf de mensen contacteerde bij wie u moest aankloppen (CGVS, p.16) en uit zijn verklaringen blijkt ook duidelijk dat hij wist dat de verantwoordelijken na zijn vertrek de nodige betalingen hebben verricht (CGVS broer 2, p.10,12). Waarom hij deze taak dan u toevertrouwde is niet duidelijk. U verklaart eerst dat dit geld moest dienen om de financiële noden van het gezin van uw broer te lenigen (CGVS, p.16) en trekt in het belachelijke dat de zakenpartners van uw broer zelf de betalingen in orde zouden kunnen brengen (CGVS, p.17), en zegt dan dat de vrouwen in het gezin sowieso geen betalingen in orde kunnen ontvangen (CGVS, p.17). Dat is echter naast de kwestie. N. verklaarde dat zijn vrouw en kinderen waren ondergebracht bij verwanten (CGVS broer 1, p.8) zoals in Afghanistan gebruikelijk is: een huishouden zonder volwassen mannen is er maatschappelijk onaanvaardbaar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Gevraagd naar waarom dat niet rechtstreeks met die mensen is geregeld, antwoordt u: "In het begin woonden ze bij ons, zijn kinderen zijn klein en je weet misschien dat vrouwen kunnen niet geld lenen in Afghanistan." (CGVS, p.17). Uw broer beschikt over een eigen bankrekening, zo verklaarde hij op het CGVS (CGVS broer 2, p.12,17). Gevraagd om uit te leggen waarom deze kwestie niet gewoon door een bankoverschrijving kon geregeld worden herhaalt u weer dat u de broer van N. bent en dat u het geld moest ontvangen (CGVS, p.17).

Dat u hoogstpersoonlijk deze geldtransfers moest gaan verrichten suggereert dat het ging om een belangrijke of dringende materie, iets wat u echter volledig ontkracht door te zeggen dat u het geld uiteindelijk hebt aangewend om de mensensmokkelaar te betalen voor uw reis naar Europa (CGVS, p.21). U had eerder gezegd dat de echtgenote en kinderen van uw broer die middelen nodig hadden om hun uitgaven te kunnen betalen (CGVS, p.16,19) maar daarmee geconfronteerd wimpelt u dit af door te zeggen dat het gezin van uw broer heus niet zou sterven van de honger, omdat uw broer geld genoeg heeft (CGVS, p.21). U hebt inderdaad maandenlang het geld dat voor N.s gezin bestemd was gewoon bij u gehouden, blijktens uw verklaringen (CGVS, p.12), waardoor opnieuw de vraag rijst waarom u dat geld precies moest gaan ophalen bij de partners van uw broer. Dat u niet in staat lijkt om uit te leggen waarom u deze missie moest uitvoeren voor uw broer, een opdracht die door N. nooit werd aangehaald tijdens zijn verklaringen en die nochtans aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan, is hoogst merkwaardig.

Het was pas na de slotopmerkingen tijdens zijn tweede gehoor dat uw broer plots aanhaalt dat u ook in België bent omdat u problemen hebt gekend (CGVS broer 2, p.22). U vindt het normaal dat uw broer er met geen woord over zou reppen dat u door zijn problemen uit Afghanistan moest vluchten en stelt voor dat N. opnieuw uitgenodigd zou worden om te bevestigen wat u vertelt (CGVS, p.20). Dat uw broer heeft nagelaten om dit deel van het relaas spontaan aan te brengen vermindert echter wel degelijk sterk de bewijswaarde van verklaringen die hij post factum zou afleggen. U denkt dat N. misschien uit angst deze gebeurtenissen heeft verzwegen (CGVS, p.20). Het is evenwel weinig plausibel dat uw broer door zijn stilzwijgen op dat punt uw toekomst in België op het spel zou zetten, zo lang na uw vertrek uit Afghanistan en aankomst in België.

Ook uw beschrijving van de gebeurtenissen is weinig aannemelijk. In de eerste plaats is er een verschil in de verklaringen die u hebt afgelegd bij DVZ en op het CGVS. Daar waar u bij DVZ verklaarde dat u met de dood werd bedreigd door de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u werd opgebeld door iemand van de Hezb-e Islami Taliban, en dat zij van u geld eisten, zoniet moest u aan hun zijde gaan meevechten (CGVS, p.12-13). Dat u niet consistent bent in de vrees die u inroept, te worden gedood dan wel gedwongen gerekruteerd, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. U wijt dit aan het feit dat het interview bij DVZ zeer kort was, dat u niet alles in detail kon vertellen en dat u alleen hebt u zeggen dat u de taliban vreest (CGVS, p.23), iets wat door de feitelijke vaststellingen wordt tegengesproken (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Daar moet nog aan worden toegevoegd dat het vreemd is dat u het heeft over de "Hezb-e Islami Taliban", waarvan u beweert dat het een en dezelfde organisatie is. Het is evenwel weinig waarschijnlijk in de Afghaanse context dat mensen deze groeperingen met elkaar zouden verwarren: de Hezb-e Islami onder leiding van Gulbuddin Hekmatyar is gekend uit de oorlog tegen de communisten, en bestond al lang voordat de taliban zijn ontstaan. Hoewel deze partij zich soms ook tegen de Afghaanse regering heeft gekeerd, is zij altijd volledig onafhankelijk gebleven van de taliban. Het verwondert des te meer dat u naar Hezb-e Islami verwijst omdat uw broer N., wiens problemen aan de basis liggen van wat u overkomen zou zijn, op geen enkel punt naar deze partij heeft verwezen.

Uw reactie, of eerder het gebrek daaraan, is ook weinig waarschijnlijk. U beschrijft uw onmiddellijke reactie op de eerste dreigtelefoon als geschokt en zeer bang (CGVS, p.21). In dat geval valt moeilijk te begrijpen dat u geen enkele stap hebt gezet om bescherming in te roepen. U zegt immers zelf dat u pas na het derde dreigtelefoontje naar uw vader stapte om hem te vertellen over het naderende onheil, en op diens aanraden belde u vervolgens naar N. (CGVS, p.13,17). U zegt dat u niet eerder durfde opbiechten aan uw ouders dat u door de Hezb-e Islami Taliban werd bedreigd omdat zij in slechte gezondheid verkeren (CGVS, p.17). Dit verklaart natuurlijk niet waarom u niets anders had ondernomen na het eerste dreigement. U kon ook niet met N. spreken omdat u niet genoeg tijd had, weken of maanden, om dat gedaan te krijgen, zo zegt u (CGVS, p.17). Het is pas nadat u gevraagd werd om op te helderen waarom u zoveel tijd nodig zou hebben om uw broer op te bellen dat u verklaart dat u wel degelijk al de hele tijd probeerde uw broer te bereiken, maar dat u hem niet eerder te pakken kreeg (CGVS, p.17). Dit wekt sterk de indruk dat u uw verklaringen wijzigt doorheen uw gehoor. Hulp inroepen van de politie leek u ook geen optie: eens de taliban u viseren kan geen hulp meer baten volgens u (CGVS, p.18). Nochtans had de politie u allicht kunnen helpen door de dreig telefoons te traceren, maar daar ziet u het nut niet van in aangezien u reeds wist waar deze oproepen vandaan kwamen: de taliban (CGVS, p.21). Dat u ondanks uw sterke angstgevoelens ook niet sneller bent ondergedoken licht u toe door te zeggen dat u niet werd bedreigd tijdens het eerste gesprek, hoewel u onmiddellijk daarna toegeeft dat afpersing door de taliban een ernstig probleem is (CGVS, p.18). Ook hier bent u dus weinig consistent in uw verklaringen.

Volgens u is uw familie toen u naar België onderweg was naar Kabul gevlucht vanwege de problemen die u had met de taliban (CGVS, p.9).

Hierbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde dat uw volledige familie zich in Mira (Meera) bevond (DVZ, Verklaring DVZ, p.7), net zoals uw broer N. in november 2016 verklaarde dat iedereen in Mira was, behalve zijn vrouw en kinderen (CGVS broer 1, p.8). Daarmee geconfronteerd zegt u dat uw familie samen met u Meera heeft verlaten (CGVS, p.22). In dat geval valt moeilijk te begrijpen waarom zowel uzelf als uw broer tot 5 maanden na hun vertrek naar Kabul nog aangaven dat zij in Meera woonden. Er moest u trouwens ook bij herhaling gevraagd worden of de taliban na uw plotse vertrek van zich hadden laten horen voor u aangeeft dat er één keer mensen naar u hebben gevraagd bij uw oom in Meera (CGVS, p.15). Daardoor komen uw verklaringen dus niet bepaald doorleefd over. U maakt desgevraagd ook geen melding van enige problemen die uw familie sindsdien nog zou hebben gehad (CGVS, p.22). Het is vreemd dat de taliban uw broer viseren, vervolgens u beginnen bedreigen en actief naar u op zoek gaan, om verder niets meer van zich te laten horen hoewel zij weten waar zij familieleden van u kunnen aantreffen (CGVS, p.22).

Tenslotte wenst het Commissariaat-generaal aan te stippen dat het bizar is dat u verklaart geen enkel idee te hebben waarom uw broer H. Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p.19). Dat u het daarover nooit met hem gehad hebt (CGVS, p.20) ondanks de goede band die u met hem heeft (CGVS, p.11), valt nauwelijks ernstig te nemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze beoordeling om te buigen. Daarbij wenst het Commissariaat-generaal in de eerste plaats te benadrukken dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg onzeker is. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). Bovendien houden geen van de originele documenten die u hebt neergelegd verband met de door u ingeroepen feiten.

Volledigheidshalve dient nog te worden toegevoegd dat het feit dat uw broer N. AHMAD (CG-nummer 15/24887 en OV-nummer 8.122.069) in 2017 de Vluchtelingenstatus werd toegekend op geen enkele manier betekent dat u dezelfde status zou moeten worden toegekend. Bij het beoordelen van de nood aan bescherming worden immers altijd de individuele omstandigheden in aanmerking genomen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten;

en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/6, § 5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6, § 5 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 26 oktober 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018 en het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker twee Afghaanse documenten en een enveloppe neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door Hezb-e Islami Taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen origineel identiteitsbewijs voorlegt en hij uiteenlopende verklaringen aflegt over het in België kunnen bekomen van zijn taskara; (ii) zijn verklaringen over het innen van schulden in opdracht van zijn broer N. niet overeenstemmen met de verklaringen van deze broer in het kader van diens verzoek om internationale bescherming en hij niet kan verduidelijken waarom precies hij deze schulden diende te innen; (iii) zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gelijklopend zijn met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (iv) het niet aannemelijk is dat hij stelt te zijn bedreigd door Hezb-e Islami Taliban, terwijl Hezb-e Islami en de taliban twee onderscheiden groeperingen zijn; (v) zijn reactie op de beweerde bedreigingen niet aannemelijk is; (vi) zijn verklaringen en deze van zijn broer N. over de verblijfplaats van de familie in Afghanistan uiteenlopend zijn; (vii) hij geen idee heeft over de reden van het verlaten van Afghanistan van zijn broer H.; (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (ix) het loutere feit dat zijn broer N. in België werd erkend als vluchteling, niet betekent dat hij zelf ook internationale bescherming behoeft, daar ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Het verweer opgenomen in het eerste middel heeft enkel betrekking op de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst (zie *infra*). In die zin is dit verweer dan ook niet relevant inzake de motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoekers concrete, persoonlijke vluchtrelaas.

In het tweede middel citeert verzoeker uit richtlijnen van UNHCR betreffende de praktijken van de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) in Afghanistan (betreffende onder meer voornamelijk buitengerechterlijke executies, foltering en mishandeling, het beperken van de bewegingsvrijheid en andere rechten van burgers, het oprichten van parallelle systemen voor justitie en bestuur en het opleggen van illegale belastingen), stelt hij dat hij deze praktijken niet onderschrijft en voert hij aan dat als hij zich tegen deze praktijken zou verzetten, hij riskeert te worden vervolgd door de taliban en hun aanhangers, die in zijn district aanwezig zijn. Verzoeker geeft verder echter geen enkele concrete informatie over deze algemeen geformuleerde vrees. Hij beperkt zich tot het citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Dit volstaat geenszins om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker kan dat ook niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Tenzij wordt geoordeeld dat verzoeker naar zijn gebied van herkomst moet terugkeren, onder het juk van de Taliban moet leven en moet zwijgen, dient hij op basis van deze objectief vaststelbare situatie als vluchteling erkend te worden.”* Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Louter citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiertoe dan ook niet. De bewijslast berust daarbij immers in beginsel bij verzoeker zelf.

Waar verzoeker verder nog stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verzoeker legde bovendien tijdens zijn gehoor uit dat zijn originele taskara nog in Afghanistan was. Hij heeft deze ondertussen laten opsturen naar België. Het origineel zal ter zitting neergelegd worden.”*, dient erop gewezen dat betreffende verzoekers identiteitsbewijs in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat verzoeker hieromtrent uiteenlopende verklaringen aflegde: *“U verklaart afwisselend dat uw broer H. (die naar Afghanistan reisde om uw documenten te halen) zei dat hij het taskara niet kon of mocht meebrengen, en dat hij het vergeten was (CGVS, p.5). U hebt geen weet van wat hem belemmerd zou hebben om het taskara mee te brengen (CGVS, p.5). Uw advocaat heeft er na de pauze op gewezen dat u bezwaar had tegen de vertaling dat uw broer dit vergeten zou zijn (CGVS, p.14). Gevraagd om toelichting gebruikt u echter dezelfde bewoording, die volgens de tolk letterlijk betekent dat uw broer zei dat hij het vergeten was (CGVS, p.15). In elk geval hebt u nog altijd contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.14) waardoor het vreemd is dat u de ettelijke maanden tussen de reis van uw broer ongeveer een jaar voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.5) en het ogenblik van het persoonlijk onderhoud niet hebt benut om het originele document naar u te laten versturen.”* Het neerleggen van een originele taskara ter terechtzitting (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9), doet op zich geen afbreuk aan het uiteenlopend karakter van zijn verklaringen aangaande deze taskara tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker laat ook na te verduidelijken waarom hij intussen wél zijn taskara naar België kon laten opsturen, terwijl dit voordien niet mogelijk zou zijn geweest.

Uit de informatie in het administratief dossier betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten slechts relatief is omdat omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn. Dit klemmt *in casu* des te meer daar verzoeker plots wel een taskara naar België kon laten opsturen nádat hij met de voormelde bevindingen uit de bestreden beslissing was geconfronteerd. De Raad stelt vast dat ter terechtzitting een kleurenkopie van een tweede Afghaans document werd neergelegd zonder vertaling. Het betreft een kopie van een taskara van een andere persoon, doch wegens het ontbreken van een voor eensluidend verklaarde vertaling kan niet worden nagegaan over welke persoon dit document handelt. Hoe dan ook, de voormelde informatie aangaande corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) relativeert de bewijswaarde van dit document. Dit klemmt des te meer daar het slechts een kopie betreft, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar is. Dit stuk werpt dan ook geenszins een ander licht op de voorgaande vaststellingen. De ter terechtzitting neergelegde envelop toont enkel aan dat verzoeker vanuit Kabul post heeft ontvangen in België.

Voor het overige voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht stelt als volgt:

“Verweerder benadrukt vooreerst dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het gros van het geweld in het district Surkhrod toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Hoewel het geweld in Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond [worden]. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. Het district blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal is na grondige analyse van de beschikbare informatie dewelke toegevoegd werd aan het administratief dossier tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De landeninformatie toegevoegd aan onderhavige aanvullende nota bevat geen elementen die er op wijzen dat bovenstaande conclusie onjuist is, of dat de informatie waarop het CGVS zich baseert onvolledig zou zijn. Integendeel, in het EASO rapport van mei 2018 wordt bevestigd dat de impact van het geweld niet van dien aard is dat het inwoners van Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. Het district blijft daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Zo heeft het district bijvoorbeeld in de periode oktober-november 2017 9600 personen die het geweld in Khogyani ontvluchten, opgevangen.” (eigen onderlijning)

Er dient vastgesteld dat de uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift op het voorgaande geen ander licht werpt. Hoewel kan worden aangenomen dat het geweld in het district Surkhrod is toegenomen, dient tevens te worden onderstreept dat dit geweld nog steeds doorgaans doelgericht van aard is, en meer bepaald voornamelijk is gericht tegen “high profile”-doelwitten. Dit blijkt tevens uit de door verzoeker geciteerde informatie, die aldus in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7). De Raad benadrukt dat het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 117 en 118) (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) onder meer stelt dat in de periode van 1 januari 2017 tot 26 maart 2018 128.781 personen ontheemd geraakten, waarvan er slechts 17 afkomstig waren uit het district Surkhrod, terwijl het district Surkhrod op zijn beurt in de periode oktober-november 2017 liefst 9.600 ontheemden uit het district Khogyani opving. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, vormt dit een duidelijke indicatie dat het geweld in het district Surkhrod niet van dien aard is dat het de inwoners dwingt het district te ontvluchten. Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt de Raad op dat in het voorgaande de veiligheidssituatie in het district Surkhrod niet wordt beoordeeld als deel uitmakend van het “grootstedelijk gebied Jalalabad”.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER